

[Evald Christensen.]

er kommet i skole. At man så i lærerne, i skolen, kunne få gode medarbejdere ved børnenes uddannelse og opdragelse, ja, det var et stort plus, men som forældre må man hele tiden være med med et vågent ansvar. Det samme gælder jo kristeligt, kirkeligt og moralsk, og her synes jeg for så vidt, skolelovgivningen for børneskolen udenfor København har været et tydeligt varsko for forældrene om, at de må forstå, at deres er ansvaret fremfor nogen andens.

I min skoletid var der endnu tydelige mindelser om, at skolen var et kirkens barn: præsten var selvskreven formand i skolekommissionen, provsten havde en høj stilling indenfor skolen, og biskoppen var en topfigur. Men at det allerede dengang var kommet langt væk fra idealet, turde den omstændighed måske være et vidnesbyrd om, at provsten så vi kun een gang i de 7 år, biskoppen aldrig og præsten kun ved det, vi kaldte eksamen — hvad man forresten kalder det endnu. Så forsvandt præsten som selvskreven formand for skolekommissionen, men endnu skulle han have tilsyn med religion, som man kalder kristendomsundervisningen i skolen. Provstens direkte tilsyn og forbindelse med skolen gled også ud, og biskoppen helt. Efter lovforslaget må præsten endnu have et slags frivilligt tilsyn med religionsundervisningen, provsten er helt færdig — hittil har én provst jo skullet have sæde i skoledirektionen under navn af amtsprovst —, medens man atter ser biskoppen nævnt, men kun ved det sønderjyske skolevæsen.

Hele denne udvikling af skolen bort fra kirken, så at den direkte forbindelse nu næsten helt er brudt, burde tale stærkt til forældrenes ansvar, få forældrene til at forstå, at skal børnenes kristenliv fortsættes udenfor hjemmet, udenfor det menighedsliv, hjemmet deltager i, så må forældrene være med for alvor også i skolen. Jeg tror, det er helt sikkert, at en meget stor part af vore lærere endnu anser det for afgørende, at vore skoler er afgjort prægede som danske kristne eller som kristne danske skoler. Men skal dette blive ved at gælde, må det forstås til begge sider, således at her skal hjemmet være med, ja, være med så stærkt, at det egentlig er hjemmets grund, skolen skal hvile på. Kunne denne forståelse blive

levende forældre og lærere imellem, så ville noget stort ske for vort folk. Jeg tror ikke, dette gælder blot hvad det kirkelige angår, jeg tror også, det gælder med hensyn til det danske. Skal det betyde noget, så skal det leves, og især skal det leves hjemme, leves så stærkt, at skolen nødvendigvis må komme med i det, ikke kan holde sig udenfor det, da skolen i så tilfælde kun ville blive et løst vedhæng på folkelegemet, hvor det netop skulle være noget internt medlevende.

Jeg synes hele vor moderne skolegivning har været med til mere og mere at lægge ansvaret for skolelivet, hvor det skal lægges: på forældrene i den nøjeste forbindelse med skolen og dens lærere. Men når vi nu skal til at lovgive på ny om vor skole, vil jeg meget gerne, om vi også igennem lovgivningen kunne nå et skridt frem i retning af, at forældrene kunne komme stærkere med.

Vi ved, hvordan det gik med forældrerådene. Selv om jeg er enig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen i, at det ikke er sådan, at man er blevet lige gyldig med hensyn til forældreråd ved alle skoler — nogle steder er man blevet ved at holde fast ved og kræve forældrerådene valgt —, så er det alligevel sådan, at der, sidste gang vi fik oplysninger om dette forhold, kun var forældreråd ved omkring 10 pct. af landets skoler. Kunne vi så i stedet for forældreråd få skolenavn, som virkelig ved deres fremkomst stærkt kunne minde forældrene om, at her skal de være med, så ville jeg regne det for at være meget værdifuldt. Her er et sted, hvor det partipolitiske ikke må få for megen magt. Det er jo alle vore børns vel, det gælder, det er ikke socialdemokraternes, venstres eller konservatives børn, men det er børnene, vore børn, landets børn, vi skal lovgive for. Lad os huske det!

Der er enkelte bemærkninger, jeg har lyst til at gøre til nogle af paragrafferne. Det er kun ganske lidt, idet jeg mener, vi skal have alle spørgsmål frem i udvalget og drøfte dem grundigt der. Jeg mener også, det er et lovforslag, vi for alvor skal tage os tid til, sådan at vi kan få det bedst mulige frem.

Jeg vil først gøre en bemærkning til § 3. Der er noget forkert ved, at kommunalbestyrelsen skal bestemme, om man skal have